

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. Ch.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-28146-29/ČJ-2018-930310-V234 ze dne 7. 7. 2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí č. j. KRPA-306476-18/ČJ-2018-000022-ZAM ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

dne 15. 8. 2018, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 5 let, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvádí, že dne 15. 8. 2018 bylo vydáno výše uvedené rozhodnutí, kdy následně podepsal více dokumentů, kterými se též vzdal práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí. Tyto dokumenty podepsal v době, kdy neměl k dispozici právní pomoc a z jednání orgánů policie ČR vyrozuměl, že podpis předložených dokumentů je nevyhnutelný. Obsah těchto dokumentů nebyl žalobci přeložen a žalobce si nebyl jist jejich obsahem a významem.

3. Dne 17. 8. 2018 podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání. Dne 12. 11. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. CPR-28146-3/ČJ-2018-930310-V234, kterým odvolání zamítl jako nepřipustné, přičemž jako důvod uvedl, že se žalobce práva na podání odvolání vzdal. Toto první zamítavé rozhodnutí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 1 A 109/2018 - 18 ze dne 4. 1. 2019 zrušeno, přičemž Městský soud v Praze uložil žalovanému, aby zkoumal, zda je úkon, kterým se vzdal žalobce práva na odvolání, skutečně platný. Žalovaný následně vydal rozhodnutí č. j. CPR-28146-14/ČJ-2018-930310-V234 ze dne 16. 4. 2019, kterým odvolání opětovně zamítl jako nepřipustné. Městský soud v Praze rozsudkem, č. j. 4 A 26/2019-22 ze dne 2. 7. 2019 toto rozhodnutí zrušil.

4. Důvodem zrušení rozhodnutí byla zejména skutečnost, že správní orgán nedostatečně prokázal, že vzdání se práva odvolání může obstát, když nijak nedoplnil dokazování, kterým by mohla být prokázána vážnost a svoboda projevené vůle žalobce, když nerespektoval pokyn soudu a neprovedl důkaz výsledkem osob přítomných u výsledku. Zároveň uložil soud žalovanému doplnit dokazování, a to o výsledcích tlumočnicka a výsledcích přítomných policistů (viz bod 24 předmětného rozsudku). Žalovaný tento pokyn interpretuje tak, že má být proveden pouze v případě, že věc nebude posuzována meritorně. Takovýto závěr je však podle žalobce neopodstatněný a ze samotného soudního rozhodnutí neplyne. Z rozhodnutí nevyplývá, že by pokyn soudu měl být splněn pouze v případě nemeritorního projednání, ale směřuje k tomu, aby byly vyvráceny pochybnosti ohledně správnosti tlumočení jako celku a zákonného průběhu výsledku vůbec. Navíc se žalobce domnívá, že pokud by soud chtěl podmínit provedení výsledku vyslyšajících osob, jakožto i tlumočnicka tím, že nebude věc projednána meritorně, jistě by dokázal tuto skutečnost vyjádřit jednoznačně.

5. Důvodem pro výslech všech tří osob jsou jednoznačně pochyby, které soud vyjádřil o pravdivosti listinných důkazů vyhotovených v souvislosti s výsledkem ze dne 15. srpna 2018, kde tyto neodpovídaly skutečnému průběhu a musely být nejméně nepřesné. Ačkoli přitom bylo na protokolu o vzdání se práva odvolání připojeno razítko a podpis tlumočnicka, neodpovídal tento zjevně skutečnosti, a to jak co do časového záznamu, tak i do zaznamenaného obsahu. Toto konstatoval i soud (viz bod 18 předmětného rozsudku). Pokud připojení razítka a podpisu na jednom z dokumentů zjevně neosvědčuje jeho správnost, těžko se lze spoléhat na to, že by tuto správnost, zejména řádné seznámení se žalobce s obsahem listin, a tedy i možnost se k nim vyjádřit a potvrdit jejich správnost, garantovalo na jiných listinách. To ještě více za situace, kdy „stvrzený“ obsah protokolu zcela zjevně neodpovídá skutečnosti, což potvrzují i zjištění samotného správního orgánu,

který se však s těmito rozpory ani nepokusil v souladu s ustanovením § 3 správního řádu vypořádat.

6. V protokolu o výsledku například měl žalobce uvést, že správním vyhoštěním nebude zasazeno do jeho práva na rodinný i soukromý život, a to i přesto, že si správní orgán je vědom toho, že zde žalobce má svou nejbližší rodinu, tedy svou sestru a její děti, které hlídá, a se kterými má velmi blízký vztah. Jinou blízkou rodinu nemá. Dále měl uvést, že v České republice nemá žádné kulturní ani společenské vazby, a to přesto, že v České republice žil v době prvního rozhodnutí nepřetržitě zhruba 7 let a má zde svou sestru a její rodinu a samozřejmě i okruh přátel, které si zde vytvořil. Ani z těchto skutečností však správní orgán neučinil žádné závěry a pasivně vychází ze zjevně skutečnosti neodpovídajících tvrzení, které jsou v protokolu zaznamenány, a to i přesto, že i u samotného správního orgánu musely budit pochybnosti o jejich správnosti. Žalovaný je však jakkoli neověřoval, a tedy nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, jak § 3 správního řádu ukládá.

7. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že listiny vyhotovené při jeho zajištění dne 15. srpna 2018 jsou nepoužitelné, o jejich správnosti panují závažné pochybnosti a celý výslech je tak třeba provést zcela znovu. Tento jeho právní názor měl být v souladu s pokynem soudu vyvrácen doplněním dokazování o výslech tlumočnicka a zaměstnanců správního orgánu, avšak nebylo tak učiněno, a tak tyto důvodné o správnosti podkladů pochybnosti nadále přetrvávají.

8. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí a rovněž jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný nerespektoval pokyny soudu ohledně doplnění dokazování (nevyslechl tlumočnicka a úřední osoby provádějící výslech), v důsledku čehož nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), vzal za prokázané skutečnosti uvedené v protokolu o výsledku, ačkoli ta odporují jeho jiným zjištěním, v důsledku čehož nesprávně posoudil přiměřenost svého rozhodnutí. Ačkoli byla zjištěna nesprávnost údajů v protokolu o vzdání se práva odvolání, nebyl učiněn ani pokus o prověření správnosti ostatních listin vyhotovených v tentýž den stejnými osobami, a to ačkoli obsah protokolu o výsledku neodpovídá zjištěným skutečnostem. Správní vyhoštění bylo uloženo v délce na samé horní hranici zákonné sazby, aniž by byly shledány jakékoli přítěžující okolnosti, jako je nebezpečnost osoby žalobce nebo nespolupráce se správním orgánem. Naopak jakékoli polehčující okolnosti jako je právě integrace ve společnosti nebo rodinné vazby, nebyly jakkoli zhodnoceny.

9. Při soudním jednání dne 9. 9. 2020 žalobce uvedl, že z formulací protokolu o jeho výsledku o možnosti návštěvy sestry v zemi původu a odpracování tisíců hodin je patrné, že se nejedná o vyjádření žalobce, nýbrž o osoby provádějící výslech pro vydání rozhodnutí. Věrohodnost protokolu je tak velmi nízká, z čehož plyne namítaný nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřihlédnutí k polehčujícím okolnostem. Ve vyjádření v roce 2019 žalobce nově uváděl, že zázemí na Ukrajině nemá a naopak poukazoval na vazby v ČR, zároveň popíral obsah protokolu, aniž by s tímto žalovaný jakkoli vypořádal. Přestože byla a uložena maximální možná doba zákazu pobytu, takto v odůvodnění není uvedeno. Správní uvážení zakládá vyšší požadavky na odůvodnění.

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

11. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 15. 8. 2018 byl žalobce kontrolován cizineckou policií na adrese Václavské náměstí 16, Praha 1, kde probíhala rekonstrukce domu společností ARWEN GROUP, a.s. Žalobce hlídce uvedl, že prováděl na stavbě úklid pracovních prostor. Jelikož žalobce nepředložil žádný doklad opravňující ho k výkonu práce, byl zajištěn a dopraven na adresu svého pobytu, kde předložil neplatný cestovní doklad Ukrajiny. V cestovním pase měl vylepeno neplatné polské vízum typu D/MULT na 180 dnů, platné od 10. 7. 2012 do 9. 1. 2013. Poslední vstupní razítko v jeho pase bylo ze dne 5. 3. 2011.

13. Stejného dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl proveden jeho výslech, jemuž byl přítomen tlumočník z jazyka ruského. O výsledku žalobce byl sepsán protokol. Žalobce uvedl, že tlumočnickovi rozumí, jelikož ruštinu ovládá. Žalobce dále uvedl, že do ČR přicestoval dne 5. 3. 2011, přijel za sestrou a následně se rozhodl, že začne na území ČR pracovat. Po celou dobu pobýval žalobce na území ČR. Žalobce uvedl, že ví o skončení platnosti svého pasu. O pracovní povolení nepožádal. Na adrese, kde byl zajištěn, pracoval dle svých slov od 15. 8. 2018 od 7:00, prováděl úklid. Neví, kdo ho úkoloval. Za pracovní den měl dostat 500 Kč od kamaráda, jehož jméno odmítl uvést. V ČR pracoval 8 let, většinou jako pomocný dělník. Finanční prostředky získává prací. V ČR má sestru, která zde má trvalý pobyt. Jiné vazby k ČR neuvedl. Na Ukrajině vlastní byt. Žalobce dále sdělil, že vycestuje dobrovolně. Není mu známa žádná překážka vycestování. To, že má v ČR sestru, která zde má trvalý pobyt, nevnímá jako problém, neboť jej může navštěvovat na Ukrajině. Je svobodný a bezdětný. Má se kam vrátit a má i dostačující finanční prostředky na vycestování.

14. Následně bylo stejného dne žalobci uloženo správním orgánem prvního stupně správní vyhoštění v délce pěti let. Obsahem správního spisu je dále protokol o ústním podání ze dne 15. 8. 2018, dle něžž byl žalobce poučen o tom, že si může zvolit zmocněnce, že má právo na tlumočníka, že mu může být uložena pořádková pokuta, byl poučen o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Dle protokolu žalobce uvedl, že se vzdává práva na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění a proti rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení. Dle protokolu žalobce prohlásil, že byl poučen o právních následcích vzdání se práva na odvolání a že bude muset opustit území ČR a nebude mu po dobu pěti let umožněn vstup na území EU. Na protokolu je vlastnoruční podpis žalobce, tlumočníka a prap. Lyska, oprávněné úřední osoby.

15. Dne 17. 8. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání žalobce, v němž namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nedostatečnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra a přílišnou délku správního vyhoštění. Odvolání měl žalobce na výzvu doplnit. Obsahem podaného odvolání je i stížnost na pracovníky policie, kteří s ním jednali. Dle stížnosti mu podstrčili k podpisu i prohlášení o vzdání se práva na odvolání, tlumočník nebyl přítomen po celou dobu jeho zadržení a při předávání rozhodnutí a podepsání prohlášení o vzdání se práva na odvolání mu nebylo nic tlumočeno.

16. O vyřízení stížnosti byl žalobce vyrozuměn písemností správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 10. 2018. Správní orgán shledal stížnost jako nedůvodnou.

17. Dne 12. 11. 2018 žalovaný rozhodnutím, č. j.: CPR-28146-3/ČJ-2018-930310-V234, odvolání žalobce jako nepřipustné zamítl.

18. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 4. 1. 2019, č. j. 1 A 109/2018 – 18, rozhodnutí žalovaného zrušil a

vrátil mu věc k dalšímu řízení. Podle názoru zdejšího soudu se žalovaný vůbec nezabýval žalobcovými tvrzeními, konkrétně o „podstrčení“ předtištěného protokolu o vzdání se práva na odvolání; dle žalobcových tvrzení měl být protokol o vzdání se práva na odvolání policistou připraven před předáním rozhodnutí a ze strany tlumočnicka nebylo předání rozhodnutí ani prohlášení o vzdání se práva na odvolání tlumočeno. Závěr žalovaného byl bez vypořádání uvedených námitek a bez řádného zjištění skutkového stavu shledán nepřezkoumatelným. V dalším řízení byl žalovaný povinen vzít žalobcova tvrzení v potaz a měl zjišťovat, např. výsledkem tlumočnicka, zda jsou uvedená tvrzení pravdivá, a zda takový postup mohl mít vliv na účinnost žalobcova vzdání se práva na odvolání.

19. Následně žalovaný vydal dne 16. 4. 2019 rozhodnutí č. j. CPR-28146-14/ČJ-2018-930310-V234, kterým opět odvolání žalobce zamítl jako nepřípustné.

20. Městský soud rozsudkem ze dne 2. 7. 2019 č. j. 4 A 26/2019 – 22 i toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice respektoval závazný právní názor zdejšího soudu, kdy vedl přezkoumatelné úvahy, avšak nikterak nedoplnil dokazování. Dokazování mělo přitom směřovat k zodpovězení zásadní otázky, zda byl žalobcův projev vůle, jímž se vzdal práva na odvolání, svobodný, vážný, určitý a srozumitelný. Tvrzení žalovaného o jednoznačnosti žalobcovy vůle nebylo podepřeno ničím dostatečně relevantním; oproti situaci, kterou posuzoval zdejší soud ve svém zrušujícím rozsudku, se nic podstatného nezměnilo. Chronologické seřazení spisu je logickým krokem bez ohledu na to, zda formulář o vzdání se práva na odvolání byl předpřipraven a žalobci podstrčen; pouhé seřazení a očíslování dokumentů ve spisu vůbec nic nedokazuje. Co se týče nevypořádání se s námitkou nedostatku tlumočení, soud uvedl, že žalovaný tento deficit napravil, když se touto okolností přezkoumatelně zabýval. Z prvoinstančního rozhodnutí i protokolu o ústním podání vyplývá, že tlumočnick oba dokumenty označil svým razítkem a podpisem. Přesto soud konstatoval jako potřebné v rámci dalšího dokazování vyslechnout tlumočnicka stran průběhu jím provedených úkonů. V novém rozhodnutí měl žalovaný doplnit dokazování, zejména výsledkem tlumočnicka a policistů, a to ohledně průběhu úkonů provedených v prvoinstančním řízení s cílem zjistit, zda projev žalobcovy vůle vzdát se práva na odvolání byl svobodný, vážný, určitý a srozumitelný. Nebude-li možno dojít bez důvodných pochybností (§ 3 SŘ) k závěru o perfektnosti žalobcovy vůle stran vzdání se práva na odvolání, měl žalovaný odvolání podané žalobcem meritorně posoudit.

21. Žalobce v podání ze dne 14. 11. 2019 namítl nepřiměřenost rozhodnutí, nedostatečnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, příliš přísnou délku správního vyhoštění, závažné vady řízení a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Dle žalobce žalovaný nerespektoval rozhodnutí soudu, kdy nedoplnil dokazování. Žalobce proto navrhl opětovné provedení výslechu. Žalobce uvedl, že za situace, kdy mu protokol nebyl přetlumočen, nebo o tom minimálně přetrvávají závažné pochybnosti, nelze z takového protokolu vycházet. Argumentace žalovaného, že žalobce dříve nenamítal správnost protokolace jednání mezi jím a úřední osobou, a nemohlo tedy dojít pochybením, je zcela nedostačující.

22. Dne 7. 7. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. CPR-28146-29/ČJ-2018-930310-V234, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že s přihlédnutím k právnímu názoru uvedenému v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 4 A 26/2019-22 ze dne 02.07.2019, shledal odvolání cizince proti rozhodnutí č.j. KRPA-306476-18/ČJ-2018-000022-ZAM ze dne 15.08.2018, ve věci

správního vyhoštění, jako včas podané a přípustné, neboť nebyl bez důvodných pochybností učiněn závěr o perfektnosti účastníka řízení vůle stran vzdání se práva na odvolání. Odvolací orgán dále uvedl, že si je vědom toho, že samotné vzdání se práva je projevem vůle účastníka řízení, o němž nesmí být pochybnosti, přičemž toto musí být postaveno najisto, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle, což se v daném případě nestalo a z tohoto důvodu, tak odvolací orgán přistoupil k projednání odvolání účastníka řízení. Žalovaný považuje námitku ohledně vzdání se práva na odvolání za již vypořádanou, neboť bylo přistoupeno k meritornímu projednání věci.

23. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně se nedopustil žádného pochybení. Žalobce v ČR dlouhodobě pobývá, aniž by k tomu byl oprávněn. Dlouhodobě porušuje právní předpisy, kdy, jak i sám uvedl v rámci správního řízení, zde téměř 8 let (od 5. 3. 2011 do 15. 8. 2018) pracuje bez povolení k zaměstnání, kdy pracoval jako pomocný dělník různě po stavbách. V rámci pobytové kontroly byl přistižen na stavbě, kde vykonával úklid budovy, přičemž neměl ohledně této činnosti podepsanu žádnou smlouvu. Při příchodu policie se uzamkl na toaletu. Byl zastižen v zašpiněném oblečení od omítky a jiného stavebního materiálu, a byla pořízena jeho fotografie, která je součástí spisu. Stanovenou dobu 5 (pěti) roků, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, vyhodnotil odvolací orgán jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.

24. Žalovaný má rovněž za to, že správní orgán prvního stupně postupoval podle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání účastníka řízení, současně posoudil i délku jeho pobytu na území České republiky. V ČR má žalobce sestru, která zde má trvalý pobyt. Žalobce k tomu výslovně uvedl, že správním rozhodnutím nebude zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Nemá zde žádné vazby, naopak na Ukrajině má byt. Vycestuje dobrovolně, nezná žádnou překážku ve vycestování. Finanční prostředky na vycestování má.

25. Proti ustanovenému tlumočnickovi nevzněl žádných námitek. Tlumočník byl přítomen u sepsání protokolu o výsledku účastníka řízení, stejně tak byl přítomen i u seznámení účastníka řízení se závazným stanoviskem OAMP a konečně i u seznámení s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dotčení rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Bude sice zasaženo do práv účastníka řízení, nikoliv však nepřiměřeným způsobem. Žalovaný dále uvedl, že přítomnost tlumočníka je zapotřebí za situace, kdy s účastníkem řízení jsou vedeny procesní úkony, jako je výslech účastníka řízení, vyhlášení rozhodnutí atp. Ani článek 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod právo bezplatnou právní pomoc nepřiznává osobám po celou dobu jejich omezení osobní svobody, ale pouze po dobu, kdy s nimi probíhá před orgány státní moci jednání ex offo. Ustanovený tlumočník opatřil protokol o výsledku účastníka řízení svým razítkem i podpisem. Žalobce nic nenamítal proti ustanovení tlumočníka, ani se proti ustanovení tlumočníka neodvolal, naopak uvedl, že tlumočení rozumí a s ustanovením tlumočníka souhlasí. Žalobce nenamítal ani správnost protokolace jednání mezi ním a oprávněnou úřední osobou, přičemž ani jednotlivá zjištění tuto skutečnost neindikují. Žalovaný uzavřel, že žalobce, byť neoprávněně, pobývá v ČR přibližně 8 let, je tedy nepravděpodobné, že by neovládal český jazyk.

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

27. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

28. Rozsudkem č. j. 4 A 26/2019 – 22 sice soud uložil žalovanému, aby provedl výslech tlumočníka i příslušných policistů, avšak zároveň uvedl : *Nebude-li možno* (výslechem výše uvedených, pozn. soudu) *dojít bez důvodných pochybností (§ 3 SŘ) k závěru o perfektnosti žalobcovy vůle stran vzdání se práva na odvolání, žalovaný odvolání podané žalobcem meritorně posoudí.* Žalovaný se tak zachoval racionálně nejen s ohledem na uplynutí doby, ale i kontrapozice daných osob vůči možnému očekávání obsahu jejich výpovědí. Žalovaný výslech tlumočníka a policistů neproved, čímž neodstranil pochybnost o skutečné vůli žalobce se vzdát odvolání a odvolání věcně posoudil. Soud proto neshledává vadu v postupu řízení, neboť podstatu právního názoru soudu v rozsudku č. j. 4 A 26/2019 – 22 žalovaný respektoval – nepodaří-li se odstranit pochybnost o vůli žalobce se vzdát práva odvolání, odvolání věcně projednat. Žalobce námitku o rozporu protokolace o vzdání se odvolání se skutečným projevem jeho vůle rozšířil i na obsah protokolu o jeho výsledku ze dne 15. 8. 2018. Bez ohledu na možné pochybnosti o přesnosti zaznamenání projevu vůle žalobce v protokolu o výsledku je nutné uvést, že žalobce v odvolání ani v předchozím soudním řízení neuvedl konkrétní rozpory protokolu o jeho výsledku a jeho sdělením při jednání ve správním řízení. Teprve v této žalobě cestou námítky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu tvrdí, že neuvedl, že vyhoštěním nebude zasaženo do jeho práva na rodinný a soukromý život a že zde nemá kulturní a společenské vazby. Soud má obecně výhrady k otázkám, které ve skutečnosti nejsou otázkou skutkovou, nýbrž právní, neboť nerespektují případnou neznalost určitých pojmů či jiné vnímání pojmů v zemi původu cizince. Na druhou stranu pro posouzení zásahu do rodinného života není určující, zda takový zásah žalobce nevyhloučil, jestliže uvedl, že se zde zdržuje jeho sestra. A jak výše uvedeno, měl následně dostatek prostoru dotvrdit intenzitu své vazby na sestru a její děti. Takto učinil až v třetí žalobě, což soud považuje za účelové a hlavně bezúčelné. Žalobce je středního věku, lze tak očekávat jeho schopnost samostatného života. Ostatně žalobce ani netvrdí, že by toho on nebo sestra nebyli schopni. Ochrana rodinného života není bezbřehá, předmětem zákonné ochrany je vyloučit pouze natolik intenzivní zásah do života cizince, že by jeho návrat do země původu bez ostatních osob byl pro něj nebo jiné osoby objektivně trýznivý (obvykle jde o vztah rodičů a dětí nebo péče o nemocné osoby). Obvyklý vztah dospělých sourozenců a dalších příbuzných negeneruje nepřiměřený zásah do rodinného života cizince ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Závěr žalovaného o přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce proto ob stojí.

29. V žalobě sice žalobce tvrdí, že po dobu 7 let si zde musel vytvořit kulturní a společenské vazby, avšak tyto dosud neuvedl. Jelikož žalobce byl a je zastoupen advokátem, má soud za to, že takové tvrzení by měl žalobce uvést i bez výslovného dotazu správního orgánu při jeho výsledku. I zde je nutné uvést, že pouze výjimečná intenzita kulturní a společenské vazby může být překážkou pro vycestování. Pokud by v případě žalobce taková existovala, jistě by ji žalobce uvedl, proto má soud za to, že z pohledu zákona o pobytu cizinců zde relevantní kulturní nebo společenská vazba na území ČR v případě žalobce není.

30. Při soudním jednání dne 9. 9. 2020 právní zástupce žalobce uvedl, že v protokolu zaznamenané sdělení o odpracování tisíců hodin neodpovídá skutečnému projevu žalobce. Soud námitku považuje za opožděnou, uplatněnou po uplynutí k podání žaloby. Nic žalobci nebránilo takto tvrdit již v žalobě, zejména pokud takto namítal v podání ze dne 14. 11. 2019. Přesto k tomu lze uvést, že žalobce byl zajištěn při výkonu nelegální práce, což nezpochybňuje, a zároveň se zde nelegálně zdržoval více jak 5 let. Lze tak důvodně předpokládat, že tisíce hodin nelegální práce skutečně absolvoval, jestliže netvrdí, že by měl nějaké úspory nebo jeho výživu mu zajišťovala jiná osoba. Nehledě k tomu, že žalobce uvedl i místa, kde pracoval, což napovídá skutečnému projevu při jeho výslechu.

31. Délku doby zákazu v maximální výši soud považuje za souladnou s okolnostmi dané věci, jestliže se žalobce na území ČR zdržoval bez pobytového oprávnění více jak 5 let (od 10. 1. 2013 do 15. 8. 2018) a nelegálně pracoval od roku 2011. Pokud doba nelegálního pobytu cizince odpovídá době zákazu pobytu a během této doby cizince vykonával práci bez k tomu příslušnému oprávnění, nelze hovořit o nepřiměřenosti uloženého opatření. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003- 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 5 let se pohybuje sice v zákonem stanovené horní hranici maximální doby, avšak správní orgány odůvodnily, z jakého důvodu uložily vyhoštění v uvedené délce, resp. to vyplývá implicitně z doby výkonu nelegální práce a pobytu žalobce. Soud tak neshledal důvodnou námitku nepřiměřenosti.

32. Žalobce se domáhá přihlédnutí k polehčujícím okolnostem, aniž by je uvedl. A žádá po žalovaném, aby je zjišťoval, přestože žalobci nic nebrání je uvést bez součinnosti žalovaného. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav pro rozhodnutí ve věci.

33. Při soudním jednání dne 9. 9. 2020 uplatněnou námitku o nevypořádání se odvolacími námitkami žalovaným soud považuje za opožděnou, proto k ní nepřihlédl, přičemž na půdorysu v čas uplatněných žalobních bodů je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné i se zřetelem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nímž činí žalobou napadené rozhodnutí jeden celek.

34. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 9. září 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce